

Sygn. akt III AUa 209/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Baranowska

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSA Jacek Zajączkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 r. w Ł.

sprawy **R. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę

na skutek apelacji R. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 4 grudnia 2015 r. sygn. akt V U 884/15

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 209/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. - działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawcy R. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wywiódł, że wnioskodawca nie spełnił warunków do nabycia dochodzonego świadczenia, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (Zakład uznał jedynie okres takiej pracy w wymiarze 14 lat, 6 miesięcy i 12 dni).

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 7 sierpnia 2015 r., R. S. wniósł o przyznanie prawa do emerytury, z uwagi na to, że pracował 15 lat w warunkach szczególnych. Podniósł, iż do pracy w szczególnych warunkach winny zostać mu zaliczone okresy pracy w (...): od 1 czerwca 1977 r. do 31 grudnia 1981 r. oraz od 31 sierpnia 1992 r. do 1 czerwca 1998 r.

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015 r. wnioskodawca ostatecznie wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych wyłącznie okresu pracy od 31 sierpnia 1992 r. do 1 czerwca 1998 r., kiedym to będąc zatrudniony w (...), pracował na stanowisku cukiernika.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. domagał się oddalenia odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

R. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 3 lipca 2015 r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 26 lat, 8 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych.

ZUS zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych 14 lat, 6 miesięcy i 12 dni okresów zatrudnienia, to jest okresy:

- od 1 lutego 1974 r. do 12 maja 1977 r. w (...) Spółdzielni (...) w B. na stanowisku ciastkarza;
- od 1 stycznia 1982 r. do 31 sierpnia 1992 r. i od 1 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (...) na stanowisku robotnika przeładunkowego.

Wnioskodawca złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

W okresie od 1 czerwca 1977 r. do 30 marca 2009 r. odwołujący się był zatrudniony w (...).

W trakcie zatrudnienia we wskazanym zakładzie pracy, w okresie od dnia 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. wnioskodawca pracował na stanowisku cukiernika w systemie trzyzmianowym, w restauracji zakładu pracy należącej do Ośrodka Sportu i Rekreacji (...). W tej restauracji dla cukierników była oddzielna kuchnia. Wnioskodawca uczestniczył w całym procesie produkcji ciasta. Do jego obowiązków należał wyrób wszelkiego rodzaju ciast, takich jak: drożdżowe, dekoracyjne, torty, serniki, makowce, jabłeczniki oraz bułki drożdżowe i kremówki. Wnioskodawca zarabiał ciasto, formował je, dzielił i wkładał do pieca elektrycznego. Ciasta te były pieczone dla punktów handlowych oraz na zamówienie klientów.

Za okres od 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. (...) nie wystawiła wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych, natomiast za okresy pracy od 1 stycznia 1982 r. do 31 sierpnia 1992 r. i od 1 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 2008 r. (...) wystawiła wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych na stanowisku robotnika przeładunkowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, przywołując treść przepisów art. 32 ust. 1 - 4, art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), a także § 2, § 3 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że spór pomiędzy stronami ograniczał się do faktu, czy R. S. posiada wymagany, tj. 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu. Organ rentowy uznał, że wnioskodawca nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat. Natomiast ubezpieczony wnosił ostatecznie o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych, oprócz okresu zaliczonego przez ZUS, także okresu pracy od 31 sierpnia 1992 r. do 1 czerwca 1998 r. w (...) na stanowisku cukiernika.

W ocenie Sądu meriti, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonania ustalenia, iż w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Sąd zauważył, że z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika, iż odwołujący się w spornym okresie był cukiernikiem, przy czym piekł różnego rodzaju ciasta, takie jak: serniki, kremówki, drożdżówki, makowce, torty. Wnioskodawca uczestniczył w całym procesie produkcji tych ciast - od zarabiania ciasta, dzielenia go na porcje, formowania produktów, aż do wkładania poszczególnych rodzajów ciast do pieca. Natomiast z załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z regulacji zawartej w Wykazie A, Dziale X, poz. 11, wynika, że pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych są tylko prace przy wypieku pieczywa. Sąd wskazał, że pozycja 11 w dziale X ma brzmienie: „prace przy wypieku pieczywa”, a zatem ustawodawca uznał, że pracami w warunkach szczególnych są tylko wyżej wymienione prace przy wypieku pieczywa, a nie inne prace, w tym przygotowawcze, polegające na przygotowaniu ciasta, jego wyrabianiu, porcjowaniu, formowaniu, czy też dekorowaniu. Sąd Okręgowy podkreślił, że nie wszyscy piekarze oraz ciastkarze wykonują prace w warunkach szczególnych, ale tylko ci z nich, którzy są tak zwanymi piecowymi i prace przy wypieku wykonują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (por. wyrok Sądu Najwyższy z dnia 12 lipca 2011 r., II UK 2/11, LEX nr 989128, wyrok Sąd Apelacyjny w Łodzi z dnia 27 marca 2014 r., III AUa 1109/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2012 r., III AUa 783/12). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu pierwszej instancji, świadczy o tym, że powyższe prace wnioskodawca wykonywał, ale nie w pełnym wymiarze czasu pracy, albowiem wykonywał on także wszystkie prace przygotowawcze.

Z powyższych względów Sąd orzekający uznał, że skoro wnioskodawca nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wypieku pieczywa, to nie wykazał w toku procesu, by spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat, od której spełnienia zależy przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją ubezpieczony, zarzucając:

1. błędne ustalenie, że przez fakt uczestniczenia w całym procesie produkcji ciast, praca ubezpieczonego nie spełnia wymogu pracy w warunkach szczególnych;
2. dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że praca ubezpieczonego się nie była pracą w warunkach szczególnych i że tylko praca piecowego mogła być za taką uznana.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie żądania w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawca był w spornym okresie czasu cukiernikiem, uczestniczył w całym procesie produkcji ciast – od zarabiania, dzielenia go na porcje, formowanie produktów, aż do wkładania poszczególnych rodzajów ciast do pieca. Według Sądu Okręgowego, tylko ci piekarze oraz ciastkarze wykonują prace w warunkach szczególnych, którzy są tak zwanymi piecowymi i prace przy wypieku ciast wykonują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Takie stanowisko, zdaniem apelującego, jest chybione, bowiem trudno sobie wyobrazić, aby praca piekarza, czy ciastkarza polegała tylko na wkładaniu pieczywa do pieca i wyjmowaniu go z pieca. Apelujący podniósł, że przed pracą w (...) B., pracował przy wypieku pieczywa i mimo, że brał udział w poszczególnych etapach produkcji pieczywa, to jego praca została uznana za pracę w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie złożył odpowiedzi na apelację, nie ustosunkował się do podniesionych w niej zarzutów i zgłoszonych wniosków.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu, albowiem Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie.

Podstawę prawną uprawnienia wnioskodawcy R. S. do dochodzonej emerytury stanowi przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), powoływanej dalej jako „ustawa o emeryturach i rentach”, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu

31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
2. okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Niezbędnym warunkiem uzyskania prawa do „emerytury wcześniejszej” jest również nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Z kolei w myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Pracą w warunkach szczególnych jest przy tym praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Praca, która nie spełnia łącznie obu kryteriów (tj. nie jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i nie jest pracą na stanowiskach wskazanych w wykazie A), nie uprawnia do emerytury w niższym wieku emerytalnym określonym w tym rozporządzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2009 r., II UK 199/08, Legalis nr 238923). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, podnieść należy, że Sąd Okręgowy zasadnie nie przyznał R. S. emerytury w obniżonym wieku, albowiem wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe na okoliczność prac wykonywanych przez ubezpieczonego w okresie od 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. na stanowisku cukiernika, wykorzystując przy tym wszystkie zaoferowane przez wnioskodawcę środki dowodowe i wydał wyrok, który odpowiada prawu. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wyjaśnił powody rozstrzygnięcia oraz przekonywująco wykazał, dlaczego odwołanie należało oddalić. Podkreślić należy, iż przedmiotem oceny Sądu Okręgowego były dowody zaoferowane przez strony, zostały one przeanalizowane, a następnie omówione w uzasadnieniu, co pozwala na ich instancyjną kontrolę i prowadzi do wniosku, że wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe, ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zarzutom zawartym w apelacji, Sąd meriti wyprowadził prawidłowy wniosek, że ubezpieczony R. S. w spornym okresie nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy wynika, że w trakcie zatrudnienia w (...) w okresie od dnia 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. wnioskodawca pracował na stanowisku cukiernika w systemie trzymianowym, w restauracji zakładu pracy należącej do Ośrodka Sportu i Rekreacji (...). R. S. uczestniczył w całym procesie produkcji ciasta, tj. zarabiał ciasto, formował je, dzielił i wkładał do pieca elektrycznego. Do jego obowiązków należał

wyrób wszelkiego rodzaju ciast, takich jak: drożdżowe, dekoracyjne, torty, serniki, makowce, jabłeczniki oraz bułki drożdżowe i kremówki. Ciasta te były pieczone dla punktów handlowych oraz na zamówienie klientów.

W złożonej apelacji skarżący zarzuca wadliwe nieuznanie przez Sąd Okręgowy - za prace w warunkach szczególnych - wykonywane przez niego prace na stanowisku ciastkarza. W jego ocenie, błędne jest stanowisko Sądu I instancji, że tylko piekarze oraz ciastkarze, którzy są tzw. piecowymi i prace przy wypieku wykonują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonują prace w warunkach szczególnych. Dokonując rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, należy rozpocząć od przytoczenia właściwych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). W wykazie A, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia, w Dziale X - „w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym”, pod poz. 11, za prace wykonywane w warunkach szczególnych uznano „prace przy wypieku pieczywa”. Mimo, że w wykazie A, dziale X, poz. 11 wymienione są „prace przy wypieku pieczywa”, to jednak nie oznacza, że ten rodzaj prac nie obejmuje swym zakresem także stanowiska ciastkarza. Nie należy bowiem zapominać, że w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz posługuje się pojęciami ogólnymi, a zatem w celu właściwego zrozumienia użytego tam pojęcia należy sięgnąć do treści wykazów resortowych. Co prawda zarządzenia resortowe mają jedynie charakter informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, jednakże mogą być one pomocne przy dokonywaniu wykładni oraz kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11, LEX nr LEX nr 1214549). W uchwale nr 64/83 z dnia 25 lipca 1983 r. Zarządu Głównego (...) Związku Spółdzielni Rolniczych, wydanej na podstawie § 1 ust. 2 oraz w związku z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, jako prace wykonywane w szczególnych warunkach – „przy wypieku pieczywa”, wymienione są następujące prace: ręczny odbiór pieczywa na blachach z pieca (1), ręczny odbiór listka waflowego z pieca (2), piekarz (3), ciastkarz (4), operator linii produkcyjnych nakładający kęsy ciasta do pieca i odbierający pieczywo z pieca (5), ekspedytor wyrobów gotowych (6), przesiewacz mąki (7), trzepacz worków (8), operator linii przy produkcji koncentratów ciast (9), obsługujący agregat caramil cream (10).

Analiza treści zarówno rozporządzenia, jak i uchwały nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych, jakie prace są według tych aktów prawnych uznawane za prace wykonywane w warunkach szczególnych. Mianowicie, są to tylko i wyłącznie prace wykonywane przy wypieku pieczywa (ciast). Niewątpliwie wnioskodawca pracował w spornym okresie jako ciastkarz, jednakże, jak trafnie zauważył Sąd meriti, wnioskodawca nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. przez 8 godzin dziennie tylko i wyłącznie przy wypieku pieczywa (ciast). Zarówno z zeznań samego wnioskodawcy, jak i zeznań świadków: J. J. i B. M. wynika bowiem, że w trakcie swojej „dniówki” wykonywał jeszcze szereg innych prac, które nie były związane z wypiekiem ciast. Świadkowie przesłuchani na etapie postępowania rozpoznawczego zgodnie zeznali, że wnioskodawca, jako cukiernik, zajmował się wyrabianiem ciasta, jego formowaniem i wkładaniem do pieca elektrycznego. Ubezpieczony pracował przy wypieku różnego rodzaju ciast: kremówek, drożdżówek, serników, makowców, bułek drożdżowych, czy tortów. W świetle powyższego, nie ulega zatem wątpliwości, że wnioskodawca nie pracował wyłącznie przy wypieku pieczywa (ciast), czyli przy wkładaniu i wyciąganiu ciasta z pieca, ale wykonywał także inne czynności przygotowawcze, takie jak: wyrabianie ciasta, porcjowanie, formowanie ciasta, a także przygotowywanie różnego rodzaju kremów w przypadku wypieku tortów, czy kremówek oraz dekorowanie ciast. Także wnioskodawca nie twierdził, że wykonywał wyłącznie prace przy wypieku ciast, polegające na „wkładaniu i wyciąganiu ciasta z pieca”.

Sąd Okręgowy prawidłowo oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniu, że wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ciastkarza przy wypieku ciast, albowiem w ocenie Sądu Apelacyjnego, samo tylko ustalenie, że ubezpieczony w spornym okresie pracował jako ciastkarz nie daje podstaw do przyznania mu emerytury w obniżonym wieku, skoro nie pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wypieku ciast. Ustawodawca zastrzegł bowiem, co wynika z wykazu A, że pracami w szczególnych warunkach są tylko prace przy wypieku pieczywa. A zatem tylko piekarz (ciastkarz), który pracuje przy wypieku pieczywa (ciast), tzw. piekarz piecowy, wykonuje prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A, dział X, poz. 11 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w

szczególным charakterze. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, gdyby intencją ustawodawcy było zaliczenie każdej pracy piekarzy (ciastkarzy), jako pracy w szczególnych warunkach, to inna byłaby treść załącznika A do tego rozporządzenia. Potwierdzeniem prawidłowości wyrażonego wyżej stanowiska jest również zachowanie pracodawcy, który za okres od 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych, uznając, że takiej pracy nie wykonywał on.

Zaprezentowane wyżej stanowisko Sądu Apelacyjnego zbieżnie jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. (II UK 2/11, Legalis nr 393900), uznając, że wykonywanie przez ciastkarza prac polegających na przygotowywaniu ciasta (rozczyń), wyrabianiu, porcjowaniu i formowaniu ciasta oraz dekorowaniu pieczywa, nie pozwala na przyjęcie, że stale i w pełnym wymiarze (8 godzin dziennie) pracował on przy wypieku pieczywa. Innymi słowy, powyższe prace przygotowawcze zostały uznane przez Sąd Najwyższy jako prace, które nie są pracami przy wypieku pieczywa. Powyższy pogląd nie jest odosobniony, w orzecznictwie sądów powszechnych tylko prace przy wypieku pieczywa są uznawane za prace wykonywane w szczególnych warunkach i nie jest taką pracą prace przygotowawcze, jak wyrabianie ciasta, jego porcjowanie czy formowanie (por. m.in. wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2012 r., III AUa 783/12, Legalis nr 733243, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 października 2015 r., III AUa 711/15, Legalis nr 1359648). Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Stanowisko takie wyraził Sąd Najwyższy, m.in. w wyroku z dnia 4 czerwca 2008 r. (II UK 306/07, OSNP 2009/21-22/290) oraz w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r. (I UK 181/13, Legalis nr 1092828), a Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie pogląd ten w całości podziela.

Reasumując, Sąd Apelacyjny w całości podzielił zarówno ustalenia faktyczne, jak i wyrażone w rozważaniach prawnych stanowisko Sądu Okręgowego dotyczące charakteru wykonywanego przez wnioskodawcę zatrudnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro ubezpieczony nie pracował w (...) w okresie od 1 września 1992 r. do 31 maja 1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie przy wypieku ciast, a tym samym nie był narażony na szkodliwe oddziaływanie termiczne przez całą „dniówkę roboczą”, to okres ten nie może być mu zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach. To z kolei powoduje, że R. S. nie udowodnił wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i tym samym nie spełnił wszystkich przesłanek do nabycia emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.